

De tu a tu amb Marciano Vidal

escrit per Aurelio Cerviño

Entrevistem Marciano Vidal conegut moralista catòlic. Destaca la seva obra 'Moral de Actitudes'; és professor de la Universitat de Comillas i de l'Institut Superior de Ciencias Morales de Madrid.

Avui en dia es parla molt del valor de la vida i concretament de la vida humana, ¿es pot afirmar que la vida humana posseeix un valor absolut?

Si prenem la vida humana en tot el seu significat és un valor absolut perquè s'identifica amb el valor de la persona. Si, en canvi, ens referim a viure'n la dimensió temporal i la situació corporal no és un absolut perquè preval la coherència personal, el valor de la consciència i la dignitat plena de la persona. Això ho veiem reflectit, clarament, en Jesús de Natzaret, que va preferir continuar sent coherent amb si mateix sabent que això el portaria a la mort. Per tant quan es parla de valor absolut sí, si entenem vida humana en el seu sentit ple, total; però no, si entenem vida humana com la vida del present, no vull dir només vida biològica, sinó vida del present perquè té una dimensió de transcendència que és la que implica la consciència.

Per tant la vida en el seu sentit ple seria atemporal, fora d'un context històric;

Sí, perquè la vida humana és molt més que el sentit merament històric, la vida humana transcendeix la situació concreta i contingent. Això ja ho sabien distingir els primers cristians que parlaven de bios per referir-se a la vida present i zoe que és vida en el seu sentit ple.

El valor de la vida està relacionat amb la dignitat de la persona humana. Ara bé, algú que no és cristià, en què pot fonamentar la dignitat humana?

Per a un cristià és evident que la dignitat de la persona es fonamenta en l'ésser creat a imatge i semblança de Déu. Per a un no creient es fonamenta en el fet de veure què és la condició antropològica, què és la condició humana. I aquesta condició humana ens diferencia molt dels animals perquè nosaltres tenim consciència de nosaltres mateixos, tenim llibertat i podem disposar de nosaltres o dels altres. Per tant la subjectivitat de l'ésser humà, la seva llibertat i la capacitat d'intervenció són les bases sobre les quals es fonamenta la dignitat humana per a un no creient. Una dignitat de la qual també parla la Declaració dels drets humans la qual no es basa en valors directament religiosos.

Entrem ara en un tema puntual. Es pot arribar avui dia a un consens sobre la dignitat de l'embrió humà?

Avui per avui és molt difícil i de fet no s'ha arribat a un consens científic en allò que es denomina l'estatut antropològic de l'embrió humà. Per part de l'Església catòlica la reflexió s'orienta cap a la màxima protecció respecte a la vida humana. Per això s'afirma que hi ha vida humana des del primer moment de la fecundació, per tant, el procés de fecundació marca l'inici de la vida humana. Però, com ja hem dit, actualment no hi ha consens científic ni filosòfic sobre aquest tema.

Canviant ara de tema li volia preguntar sobre el fonament de l'actuar cristià. En general afirmem que és l'amor el nucli de la vida cristiana però això no sembla reflectir-se amb gaire claredat en la reflexió moral.

Efectivament la base, el nucli d'una ètica cristiana és l'amor. Tot depèn d'estimar Déu i estimar el proïsme, es tracta d'un amor vertical i també horitzontal. Ja sant Agustí ho va expressar bé, 'estima i fés el que vulguis', per tant ha de ser un amor afectiu i efectiu. És cert que aquest principi que veiem amb tanta claredat, després queda una mica desdibuixat per l'existència de tantes normes externes. És veritat que les normes no tenen més que una funció pedagògica, una funció de concreció de l'amor. A l'Església s'hauria de disminuir bastant el sistema normatiu. En la societat, per desgràcia, han d'existir per permetre que el bé comú quedi delimitat.

Per a concloure, una pregunta d'actualitat. En la nostra societat s'ha tornat a obrir el debat sobre l'avortament pel projecte de Llei que el Govern ha presentat. Vostè ha esmentat el valor pedagògic de les lleis, creu que es tracta d'un projecte constructiu i necessari?

El millor seria que es respectés la vida humana i que les lleis protegissin la vida humana des del seu inici. Una llei que atemptés contra aquest valor seria una llei injusta. Una altra cosa és «no penalitzar» és a dir «despenalitzar» -com es vol fer- alguns comportaments quan hi ha altres béns que sembla que a les persones se'ls presenten com a més decisius. En aquest sentit també pertany a la sensibilitat evangèlica no penalitzar les persones en algunes situacions. A partir d'aquests dos criteris crec que, avui per avui, a l'Estat espanyol no necessitem una llei d'aquest tipus i encara menys una llei de terminis. És un projecte de llei que senzillament posa un termini i des d'aquest moment sí i abans no. Cal continuar mantenint una no condemna quan es donen situacions molt puntuals i extremes però sincerament crec que el nou projecte de llei és inhumà, no té sensibilitat humana.

www.iscm.edu